

เรื่องเล่า

ปากขวด

ชาลีฟ้า เขียน

“ The only thing
that never changes is
that everything changes ”

Louis L'Amour

เรื่องเล่า ปากขวด

หนาว...

นี่เป็นความรู้สึกแรกที่แล่นเข้ามาเมื่อฉันลืมตาขึ้น ฉันพยายามมองไปรอบๆกายเพื่อจะรู้ว่าที่แห่งนี้คือที่ใดกัน แต่สิ่งที่ฉันมองเห็นกลับเป็นเพียงเพื่อนๆที่อยู่ข้างกายเท่านั้น ถึงแม้ว่าฉันจะดีใจที่เจอเพื่อนมากมาย แต่ถึงอย่างนั้นเราก็ไม่สามารถคุยกันได้อยู่ดีเพราะเราเป็นสิ่งที่ไม่สามารถส่งเสียงได้ จนบางคนไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพวกเราความรู้สึก...แต่แค่เพียงไม่ได้เอ่ยพูด ไม่ได้หมายความว่าอะไรความรู้สึกใดๆ

ฉันอยู่ในที่แห่งนี้มานานพอสมควร จนความเหินห่างเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความชินชา แต่ไม่นานนักฉันก็ถูกผลักดันมาด้านหน้าเรื่อยๆ จนสังเกตเห็นว่าที่ๆฉันอยู่ไม่ใช่เพียงห้องสี่เหลี่ยมทึบๆ หากแต่มันมีประตูด้านหน้าที่มีแสงสีส้มรำไรลอดผ่านเข้ามา

เมื่อรู้ว่าที่แห่งนี้มีทางออก ฉันก็เริ่มมีความหวังที่จะออกไปจากโลกสี่เหลี่ยมทึบนี้ ถึงแม้ว่าพอออกไปแล้วฉันอาจจะไม่มีเพื่อนๆมากมายข้างกาย แต่ว่าฉันกลับไม่รู้สึกกลัวที่จะต้องเปลี่ยนสภาพที่อยู่ มีเพียงความตื่นเต้นอยากเห็นโลกภายนอกเท่านั้นที่มันเอ่อล้นขึ้นมาพร้อมกับจะพุ่งทะลุออกมาจากร่างยังงั้นอย่างนั้น

จนสุดท้ายสิ่งที่ฉันต้องการก็มาถึง...ฉันถูกดันขึ้นมาด้านหน้าเรื่อยๆจนมาขึ้นประจันหน้ากับบานประตูสีใส ฉันรู้ว่าโดยความสามารถของตัวเองแล้ว ถึงฉันจะพยายามเพียงใดฉันก็คงออกไปไม่ได้ถ้าไม่มีใครมาช่วย เพราะฉะนั้นตอนนี้ ฉันทำได้แค่เพื่ยวภาวนาให้มีบางสิ่งหรือบางคนมาช่วยเปิดประตูใสบานนี้ และช่วยฉันได้เห็นโลกภายนอกและพาฉันออกไปสักที

ไม่นานนัก บานประตูใส่ก็ถูกเปิดขึ้นด้วยบางสิ่งหรือบางคนก็ไม่อาจทราบได้ ความอบอุ่นของโลกอีกฟากของบานประตูก็แผ่เข้ามาในโลกสี่เหลี่ยมทึบของฉันอย่างรวดเร็ว และจากนั้นก็มามีบางสิ่งมาคว้าเพื่อนของฉันที่ยืนอยู่ข้างๆออกไป และประตูใส่ก็ถูกปิดลงดังเดิม

ข้างนอกนั้นจะเป็นอย่างไรกันนะ?

คำถามผุดขึ้นมาจากความนึกคิดที่ไม่ซับซ้อนมากของฉัน ถึงแม้จะรู้แล้วว่าข้างนอกอบอุ่นกว่าในที่
แห่งนี้ แต่ทุกครั้งที่บ้านประตูเปิดขึ้นฉันก็เผลอลับตาพริ้มจมนมองไม่เห็นว่าด้านนอกเป็นเช่นไรได้เต็มตาสัก
ที

ระหว่างที่ฉันกำลังจินตนาการกายของโลกันแสนอบอุ่นอยู่นั้น บานประตูใส่ก็ถูกเปิดขึ้นอีกรอบ
และโดยที่ฉันยังไม่ทันตั้งตัวก็มีสิ่งหนึ่งมาคว่ำร่างของฉันออกไปจากโลกสี่เหลี่ยมทึบ

ออกมาได้แล้ว!

ฉันถูกย้ายจากห้องเย็นๆนั้นมาอยู่ในสิ่งที่เรียกว่ามือของใครบางคนที่ไม่รู้จัก แต่จากสัมผัสที่
ค่อนข้างด้านๆแข็งๆก็ทำให้ฉันพอจะคาดเดาได้ว่าคนที่คว่ำฉันออกมาว่าจะเป็นมนุษย์เพศชาย

เขาวางร่างฉันลงบนพื้นสีขาว ก่อนจะหยิบเศษกระดาษมายื่นให้บุคคลที่ถูกล้อมไปด้วยกำแพง
เตี้ยๆสีขาวทึบ และเป็นบุคคลที่ฉันเห็นมาตลอดผ่านบานประตูใส่ แต่ถ้าจะให้ตอบว่าเขาเป็นใคร นั้นก็คง
เป็นหนึ่งในเรื่องมากมายที่ฉันไม่อาจทราบได้

คนที่อยู่ด้านในที่กั้นเตี้ยๆสีขาวคว่ำเศษกระดาษไปเก็บในช่องภายในนั้น ก่อนจะหยิบฉันแล้วทำท่า
จะโยนใส่ถุงสีขาวหม่น แต่โชคดีที่คนที่หยิบฉันมาสายหน้าปฏิเสธ ทำให้คนอื่นอีกคนเก็บถุงสีขาวลงที่เดิมและ
ยื่นฉันกลับไปให้คนๆนั้นพร้อมกันกับเหรียญสีเงินวาวขนาดต่างกันจำนวนสามเหรียญ จากนั้น...มือหนาก็
คว่ำฉันไว้อีกรอบแล้วก็พาฉันออกจากวิวทิวทัศน์ที่มองเห็นมานาน

เขาเดินขึ้นไปยังบันไดที่สามารถเคลื่อนที่ตัวเองขึ้นไปได้ พร้อมกับเหน็บฉันไว้ในตาข่ายสีดำที่อยู่
ข้างๆกับกระเป๋ามีสีเดียวกัน เขาเดินๆหยุดๆหลายรอบกว่าจะก้าวออกมาจากเส้นทางอันวอความ
สะกดกแล้วหย่อนตัวลงนั่งบนม้านั่งยาวสีดำเงา รวากับเป็นหินที่ผ่านการขัดสีมาอย่างดี

กระเป๋ามีที่ใส่ตัวฉันอยู่ถูกนำออกจากบ่าของผู้เป็นเจ้าของย้ายมาวางไว้ข้างกาย ก่อนที่คนๆนั้นจะ
รูดซิปเปิดแล้วควานหาอะไรบางอย่างที่ฉันมองไม่เห็นภายในนั้น และไม่นานเขาก็เจอสิ่งที่หาเมื่อครู่

กล่องพลาสติกสีขาวขุ่นที่บรรจุบางสิ่งไว้ภายในถูกหยิบออกมาพร้อมกับซองสีเงินวาวคู่หนึ่ง
ที่ถูกผูกติดไว้กับฝากล่อง ชายคนนั้นค่อยๆดึงหนังยางสีแดงที่รัดอุปกรณ์ในการรับประทานอาหารออกมา
อย่างใจเย็น ก่อนที่จะเปิดฝากล่องออก เผยให้เห็นถึงข้าวและกับข้าวที่ถูกจัดเรียงไว้อย่างงดงาม แต่แค่
เพียงแค่ชะเง้อมองดูผ่านๆกลับทราบได้ทันทีว่าสิ่งของที่อยู่ในกล่องนั้นเย็นชืดเพียงใด แต่ดูเหมือนว่าชาย

เจ้าของกล่องอาหารจะไม่ได้สนใจเรื่องอุณหภูมิและรสชาติของไขมันที่เริ่มจับตัวเป็นก้อนอยู่ในข้าวกล่องของตนเองเลยแม้แต่หน่อย

ฉันมองดูเขาตักข้าวเข้าปากได้ไม่นานก็หมดความสนใจกับสิ่งตรงหน้า ก่อนจะกวาดสายตามองทั่วทัศนวิสัยรอบๆกาย แต่ก็ไม่พบสิ่งใดนอกเสียจากคนที่เดินกันขวักไขว่ในชุดสีสันทันหลายหลาก และบานประตูสองสามบานที่ปะกระดาษสีมากมาย แต่ถึงอย่างนั้นฉันไม่รู้ว่ามีสิ่งใดอยู่ภายใน

เมื่อฉันเหลียวมองไปด้านหลังตนเองก็พบว่าอีกด้านเป็นกระจกใสที่สามารถมองออกไปด้านนอกได้ ฉันพยายามยืดตัวจนสุดแรงก่อนจะพบว่ายังมีโลกอีกแห่งหลังบานกระจกนี้อีก แต่โลกแห่งนั้นดูเหมือนว่าจะอยู่ต่ำกว่าที่ตรงนี้พอสมควร...

ด้านล่างมีเครื่องจักรกลหลากสีที่เรียกว่ารถยนต์เคลื่อนที่ไปมาอยู่ตลอดเวลาจนแทบมองตามไม่ทัน รวากับผู้คนที่นั่งอยู่ด้านในพยายามเร่งเครื่องให้พาตนไปยังจุดหมายให้ไวที่สุด โดยที่ไม่มีใครสนใจคนจำนวนมากที่ยืนตากแดดร้อนรออยู่ข้างทางสีขาวดำเลยแม้แต่หน่อย จนกระทั่งมีคนในชุดเครื่องแบบสีน้ำตาลเข้มเดินเข้ามาตัดหน้ารถและเปิดทางให้คนจำนวนมากเดินข้ามทางสีขาวดำเข้ามา โดยที่คนส่วนมากน่าจะมึนงงไปมาเพราะปลายทางคือโลกที่ฉันอยู่ตอนนี้...ภายในตึกสูงที่ฉันก็ไม่ว่ามันมีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร

ไม่ทันที่คนพวกนั้นจะหายไปจากระยะการมองเห็น ฉันก็ถูกมือหนาคว้าเอาไว้แล้วยกขึ้นมาให้อยู่ในระดับสายตาของคนๆนั้น เขายกมือขึ้นมาแกะแผ่นพลาสติกกรอบๆที่ครอบศีรษะของฉันออก จากนั้นก็จับหัวของฉันเอาไว้แน่นก่อนจะออกแรงบิดให้หัวของฉันหลุดออกมาจากบ่าเล็กๆของตัวเอง แต่สิ่งที่กระฉกออกมาจากร่างกายฉันนั้นหาใช่เลือดสีแดงฉานอย่างเช่นมนุษย์ทั่วไปไม่ หากแต่เป็นน้ำใสๆเย็นๆที่กระเซ็นออกมาเพราะแรงบีบเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เมื่อชายผู้หนุมเห็นเปิดฝาของฉันออกแล้ว เขาก็จรวดริมฝีปากเข้ากับคอของฉันก่อนจะดื่มน้ำใสๆเย็นๆที่ถูกเก็บไว้ในร่าง

และเป็นอย่างที่คุณคิด...ฉันไม่ใช่มนุษย์ หากแต่เป็นเพียงขวดน้ำพลาสติกยี่ห้อหนึ่งที่ฉันเองก็ไม่ทราบว่ตราสัญลักษณ์แปลกๆบนแผ่นพลาสติกที่ห่อหุ้มร่างกายอยู่นี้มันหมายความว่าอะไร

ไม่นานนัก น้ำบริสุทธิ์ที่บรรจุอยู่ในร่างฉันก็พร่องหายไปกว่าครึ่ง แต่นั่นก็ไม่มากเท่าข้างในกล่องพลาสติกที่ตอนนี้ไม่มีข้าวหรือกับข้าวใดๆหลงเหลืออยู่แม้แต่หยดเดียว ชายหนุ่มคนที่หยิบฉันออกมาจากโลกสี่เหลี่ยมที่ปิดกั้นช่องข้าวไปทิ้งในถังขยะสีขาวหม่นที่อยู่ข้างๆ ก่อนจะหยิบฉันขึ้นมาใส่ไว้ในตาข่ายข้างกระเป๋าสีดำเหมือนเคย เขาเหวี่ยงกระเป๋าขึ้นบ่าแล้วเดินไปเปิดประตูที่เต็มไปด้วยกระดาดหลากสีที่ฉันสงสัยนักหนาว่าด้านในมีอะไรอยู่...จนสุดท้าย ฉันก็ได้รับคำตอบ

ด้านในบานประตูสี่เหลี่ยมนี้เป็นห้องขนาดเล็กที่มีทางเดินเชื่อมต่อออกไปอีกฝั่ง ผงในหอนั้นถูกระบายด้วยสีขาวสลบสั่มอ่อนช่วยเพิ่มบรรยากาศสบายๆให้ห้อง โขฟาสี่เหลี่ยมอ่อนวางเรียงอยู่รอบห้องเป็นแนวยาว ซึ่งโขฟาพวกนั้นก็มีความผูกพันกับเจ้าของเป็ดดำคนหนึ่งที่ต่างจับจองที่นั่งจนแทบไม่เห็นที่ว่างของโขฟา ทั้งๆที่คนเยอะก็จริง แต่กลับแทบไม่มีเสียงใดๆเล็ดลอดออกมาเลยแม้แต่หยดเดียว นอกจากเสียงของเครื่องปรับอากาศและทีวีที่เปิดค้างไว้โดยมีคนดูไม่ถึงห้าคน และบางทีก็มีเสียงสั้นครี๊ดๆของแผ่นสี่เหลี่ยมบางๆที่ถูกเรียกว่าโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในมือของคนเหล่านั้น

ไม่นานนักทิวทัศน์รอบๆที่ฉันมองเห็นก็เปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากชายหนุ่มคนนั้นเดินผ่านห้องสีขาวๆสั่มๆเข้าไปยังทางเดินเล็กๆ ซึ่งระหว่างทางเดินเล็กๆนั้นก็ยังมียานประตูสี่เหลี่ยมที่เล็กกว่าด้านนอกหลายบานเรียงรายกันอยู่

ชายคนนั้นเดินผ่านบานประตูบานแรก บานที่สอง และบานที่สามไป ก่อนที่จะเลือกเปิดเข้าไปในห้องที่สี่ ถึงแม้ว่าสภาพในห้องที่สี่นี้จะมีสภาพคล้ายคลึงกับด้านนอกยังไง แต่ว่าภายในนี้ก็กลับมีบรรยากาศไม่น่าเข้าไปเลยแม้แต่หยดเดียว

ห้องขนาดกลาง ผงสีสลบสั่มอ่อน มีโต๊ะวางเรียงอยู่เป็นคู่ๆประมาณสิบกว่าคู่เห็นจะได้ และแต่ละโต๊ะก็มีแผ่นสีดำบางๆที่เรียกว่าคอมพิวเตอร์ตั้งอยู่...

บางทีฉันก็สงสัยว่าจากตอนที่ฉันอยู่ในห้องเย็นๆที่บานนั้นฉันไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับโลกแห่งนี้เลย แต่ไม่ว่าเพราะเหตุใดในตอนนี้นั้นฉันกลับรู้เรื่องราวของสิ่งเหล่านี้ดีนัก แต่ความทรงจำไม่ทราบที่มาเหล่านั้นก็ไม่สำคัญเท่ากับสิ่งที่ฉันเห็นและเผชิญหน้าอยู่ตรงนี้

แต่ไม่ว่าที่ฉันจะกวาดสายตาดูรอบๆห้องจนหมด กระเป๋าสีดำที่ฉันถูกหนีบอยู่ข้างๆก็โดนทิ้งลงบนเก้าอี้อย่างไม่ไยดี ก่อนที่แผ่นหลังกว้างจะถูกทิ้งตามลงมาทับทั้งกระเป๋าและฉันจนหายใจแทบไม่ออก

ไม่ก็อึดใจ ร่างของคนที่ฟังลงมาก็ซบไปมารวกับว่าราคาญอะไรสักอย่าง ก่อนที่เขาจะเอื้อมมือมาคว้าฉันออกมาตากตาชายสี่ดำข้างป้อมี่สี่เดียวกัน

สงสัยจะหิวน้ำอีกแล้ว...

เป็นไปตามคาด มือหนาบิดฝ่าขวดออกอีกครั้ง ก่อนจะยกฉันขึ้นดื่ม...ตอนนี้น้ำใสๆในร่างกายของฉันใกล้จะหมดลงทุกที ถ้าสิ่งที่เขาต้องการมันหมดลงแล้วฉันก็คงกลายเป็นขวดเปล่าๆแสนไร้ค่า และต้องโดนโยนทิ้งลงในถังขยะเน่าๆแล้วรอวันไหนคนสูฝุ่นดิน

ผิดคาด มือข้างนั้นไม่ได้โยนฉันทิ้งแต่อย่างใด แต่เขากลับนำฉันขึ้นมาวางไว้บนโต๊ะสีขาวผืนติดผนังสีส้มอ่อน แล้วความสนใจของชายคนนั้นก็เบนกลับไปอยู่กับเจ้าสิ่งที่เรียกว่าจอกคอมพิวเตอร์ต่อ

กล่องสี่เหลี่ยมแบนๆกรอบดำฉายภาพเคลื่อนไหวที่มีคนที่ฉันไม่รู้จักอยู่ข้างในนั้น เขาพูดบางสิ่งที่ฉันไม่ได้ยิน เพราะคาดว่าเสียงอาจจะดังออกมาจากอะไรสักอย่างที่คนตรงหน้าฉันเอาครอบศีรษะเอาไว้ พร้อมกับเขียนอะไรสักอย่างที่ฉันอ่านไม่ออก...แต่ดูเหมือนกับว่ามันเป็นสิ่งสำคัญเพราะมือหนาที่กำลังประคองด้ามปากกาอยู่ก็จดบันทึกสิ่งๆนั้นตามภาพในจอกคอมพิวเตอร์อย่างตั้งใจ

ฉันนั่งดูจอกคอมพิวเตอร์ไปพร้อมกับเขา แต่ว่าฉันกลับเผลอหลับไปตอนไหนก็ไม่อาจทราบได้ พอรู้สึกตัวขึ้นมาอีกที ก็รู้สึกว่าจะนั่งรวมกับหนังสือพิมพ์และข้าวของเครื่องใช้เตรียมทิ้งในที่แห่งหนึ่งที่มีบรรยากาศไม่คุ้นตาเอาเสียเลย

"นี่คุณ...เราจะทำยังไงดี" เสียงโสปนสั่นเครือของหญิงสาวดังขึ้นมาจากห้องอีกด้านที่มีแสงไฟทะลุผ่านออกมาให้เห็นรำไร

"ผมก็ไม่รู้ ที่เป็นอย่างนี้มันก็แย่เกินทนแล้ว" เสียงทุ้มๆเอ่ยตอบกลับไป

ฉันพยายามเงี่ยฟังเสียงเบาๆของคนทั้งคู่เพื่อจับประเด็นเรื่องราวที่เขาพูดคุยกัน ถึงแม้รู้ว่ามันไม่ได้เกี่ยวกับตัวเองเลยก็เถอะ

"แต่ว่า..." เสียงหวานเอ่ย "อย่างนี้มันดีแล้วจริงๆหรอ"

"แล้วมันทำอะไรได้ล่ะ..."

บทสนทนาของคนทั้งคู่ดำเนินต่อไปเรื่อยๆ แต่ยิ่งฉันพยายามจับประเด็นมากเท่าไรกลับยิ่งไม่รู้เรื่องมากเท่านั้น จนฉันเลือกที่จะเบนความสนใจจากบทสนทนาที่แสนมันงมมายังภาพทิวทัศน์รอบๆ ภายแทน

ที่แห่งนี้เป็นอีกโลกหนึ่งที่ไม่ได้มีผนังสีส้มอ่อนหรือว่ามีรถยนต์ที่เคลื่อนที่ด้วยความรีบเร่งของผู้คน โลกแห่งนี้มีเพียงความมืดที่ถูกขับไล่ออกไปบางส่วนเพราะบานประตูไม้สีน้ำตาลซีดที่ถูกเปิดทิ้งไว้เล็กน้อยเท่านั้น แต่แม้ว่าที่ตรงนี้ที่ฉันนั่งอยู่จะมีมิติเหมือนตอนกลางคืนเพียงใด แต่น่าแปลกที่ยังคงรู้สึกถึงความอบอุ่นที่ส่งผ่านร่างกายอยู่เสมอๆ

ติก ติก ติก

เสียงฝีเท้ากระทบกับพื้นไม้ดังขึ้นมาจากบันไดปกติที่ไม่สามารถเคลื่อนที่ได้ ตั้งอยู่ทางด้านขวาติดๆ กับห้องที่บานประตูเปิดแง้มไว้ ทันทีที่เสียงก้าวเดินชัดขึ้นฉันเริ่มหวนกหูฉันก็เห็นร่างของคนที่เคยคุ้นเคยเดินลงมาจากด้านบน

"แม่!" เสียงของชายหนุ่มวัยประมาณสิบเจ็ดปีเอ่ยเรียกใครสักคน "ของๆผมหายไปไหนหมด!?"

"ของๆลูก...?" เสียงหวานของคนที่ถูกเรียกว่าแม่เอ่ยตอบพร้อมกับยกหางเสียงขึ้นเล็กน้อยเป็นเชิงสงสัย

"ไฟแช็ก บุหรี่ ขวดน้ำ" ชายหนุ่มคนนั้นตอบเสียงห้วน "ผมรู้ว่าแม่แอบเอาไปเก็บ มันอยู่ไหน!"

"คือ...แม่ไม่อยากจะลูกสูบ" หญิงวัยกลางคนเดินออกมาจากห้องนั้น แล้วเดินมาหาคู่สนทนาของตนเมื่อครู่

"แม่ต้องการอะไรจากผมมากมาย ผมก็สอเข้าที่ๆแม่ต้องการได้แล้ว ทำเกรตดีๆให้ได้แล้ว ไปเรียนตามที่แม่ขอแล้ว แถมยังอุตส่าห์กินข้าวกล่องซีดๆนั้นจนหมด" ชายคนนั้นตะคอกหญิงวัยกลางคนที่ก้มหน้าหลบลงต่ำโดยไม่สนใจเลยว่าเธอเริ่มมีหยาดน้ำไหลมารวมกันที่หางตามากแค่ไหน "ผมทำให้แม่มากมายขนาดนี้แล้ว ผมขอแค่เรื่องนั้นไม่ได้รีง"

"เพราะลูกเอาแต่คบเพื่อนชั่วๆ พรรคนี้ใหม่ทำไม...ทำไมต้องพยายามให้เขายอมรับด้วย พ่อแม่ที่ยอมรับลูกสุดหัวใจอยู่ตรงนี้ไม่เห็นหัวกันบ้างรึไง" หญิงคู่สนทนาเอ่ยเสียงแผ่ว แต่ทว่าใจความในประโยคนั้นกลับไม่ได้แผ่วเบาเหมือนเช่นน้ำเสียงแต่อย่างใด

ชายหนุ่มผู้มีศักดิ์เป็นลูกเจี๊ยบลงไปลักพัก ก่อนที่เขาจะเอื้อมมือลงมากว้าวางของฉันแล้วเดินกลับไปบ้านใด โดยไม่ลืมกล่าวคำพูดทิ้งท้ายบทสนทนา "ผมไม่ได้เป็นอย่างนี้เพราะใคร แต่ผมอยากทำมันด้วยตัวของผมเอง หวังว่าคุณจะเข้าใจนะครับ...แม่"

"ฮึก..." เสียงสะอื้นของหญิงวัยกลางคนถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง ก่อนที่ชายคนนั้นจะถือน้ำแล้วเดินขึ้นไปชั้นบนของที่ถูกเรียกว่าบ้าน

"เงี้ยวชะมัด" ชานคนนั้นสลับออกมาอีกสองสามคำ ก่อนที่ความเจี๊ยบจะเข้าปกคลุมสถานที่แห่งนี้ อีกรอบ...ไร้ซึ่งเสียงใดๆ ยกเว้นเสียงแต่เสียงฝีเท้ากระทบกับพื้นไม้อย่างหนักหน่วงกับจะระบายนาม

ถึงแม้ว่าพื้นบ้านจะทำมาจากไม้ แต่โดยรวมแล้วบ้านแห่งนี้กลับมีโครงสร้างหลักคือคอนกรีต เช่นเดียวกับตึกสูงที่ฉันเพิ่งจากมา แต่เวลาที่ฉันอยู่ในที่แห่งนี้กลับรู้สึกอบอุ่นมากกว่าที่ตึกแห่งนี้ร้อยเท่าพันเท่า แต่ทว่าความอบอุ่นทั้งหมดกลับถูกทำลายลงด้วยฝ่ามือเย็นๆ และการกระทำของคนที่ประคองร่างของฉันอยู่

เมื่อเขาเดินมาถึงชั้นที่ต้องการ ชายหนุ่มก็เดินเลียบกำแพงไปเรื่อยๆ จนมาถึงประตูบานแรก มือหนึ่งไปบิดลูกบิดประตูก่อนจะผลักมันเข้าไป เผยให้เห็นถึงห้องๆหนึ่งที่น่าจะเป็นห้องส่วนตัวของคนๆนี้ มันเป็นห้องที่ไม่มีอะไรมากมาย เตี้ยง โต๊ะ เก้าอี้ คอมพิวเตอร์ กองหนังสือมากมายถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบ แต่สิ่งที่ไม่เข้าพวกที่สุดในสถานที่แห่งนี้เห็นจะเป็นถุงพลาสติกสีแดงหม่นที่วางอยู่ข้างจอคอมพิวเตอร์ และนั่นก็เป็นสิ่งแรกที่ชายหนุ่มเอื้อมมือไปหยิบมัน ก่อนที่จะวางมันลงแทนที่ของถุงใบนั้น

ของที่เขาหยิบออกมาจากถุงเป็นซองสีเหลี่ยมพื้นสีขาวที่มีรูปน่ากลัวๆอยู่ด้านหน้ากล่อง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็แกะกล่องออกเพื่อนำสิ่งของที่เขาต้องการออกมา และสิ่งที่อยู่ด้านในกล่องสีขาวก็คือแท่งทรงกระบอกขนาดเล็กสีขาวที่มีเพียงปลายด้านเดียวเท่านั้นที่ถูกยึดด้วยสีน้ำตาล

ใช่...สิ่งนี้คือบุหรี่ที่เขาถามหาจากผู้เป็นมารดา

มือหนาหยิบมวนบุหรี่มาคาบไว้ในปาก ก่อนที่จะหยิบก้านไม้เล็กๆถูกหุ้มด้วยกอนสีแดงๆไว้ตรงปลาย ก่อนที่จะดูสิ่งๆนั้นเข้ากับข้างกล่องอย่างรวดเร็วจะเกิดไฟลุกขึ้นมา เขาเอาเปลวไฟนั้นมาจ่อกับอีกด้านของปลายบุหรี่สักครู่ ก่อนที่จะสะบัดมือให้ไฟบนก้านไม้เล็กๆนั้นดับลง แต่ในขณะเดียวกันปลายบุหรี่กลับลุกไหม้ขึ้นมาแทนสิ่งที่เรียกว่าไม้ขีดไฟ แต่กลับไม่มีเปลวเพลิงปรากฏขึ้นมาเด่นชัด มีเพียงสีแดงที่ปรากฏขึ้นมาเล็กน้อยตอนที่ชายหนุ่มหายใจเอาควันบุหรี่เข้าไปเท่านั้น

ฉันมองดูควันสีขาวที่โชยออกมาสลับกับใบหน้าของชายหนุ่มที่อยู่ในอารมณ์ที่ยากจะคาดเดาได้ เขามีสีหน้าพึงพอใจกว่าตอนที่อยู่ในตึกสูงหรือแม้กระทั่งตอนที่พูดคุยกับผู้เป็นแม่หลายเท่าตัว แต่น่าแปลกที่ใบหน้าของเขากลับดูไม่มีความสุขเจือปนอยู่เลยแม้แต่น้อย ทั้งๆที่เขาได้ทำในสิ่งที่ตนเองต้องการแล้วแท้ๆ

...ทำไมมนุษย์ถึงเป็นสิ่งมีชีวิตที่ยากต่อการทำความเข้าใจด้วยหัวใจเล็กๆและร่างที่มีไว้สำหรับบรรจุ
น้ำของฉันเช่นนี้ละ

ไม่นานนัก บุหรี่มวนยาวก็เริ่มสั้นลงเรื่อยๆและเมื่อชายหนุ่มเห็นว่ามันไม่สามารถให้ความพอใจกับเขาได้เหมือนครั้งแรก เขาก็เดินกลับมาหาฉัน เปิดฝาออกแล้วขยี้ดับปลายมวนบุหรี่ลงบนฝ่าสีขาไม่ให้มอดดับลง ก่อนที่จะทิ้งสิ่งที่ไม่ต้องการเข้ามาด้านในตัวฉันที่ตอนนี้แทบจะไม่มีน้ำเหลืออยู่เลย

हीं...ที่ไม่ทิ้งฉันลงถังขยะ เพราะจะเอาฉันมาเป็นถังขยะอย่างนั้นสินะ

ฉันลอบถอนหายใจกับการกระทำของคนๆนี้ ถึงแม้ว่ารัฐชะตาของตัวเองคืออยู่แล้วก็ตามที แต่กับการที่ต้องกลายเป็นที่เชียบุหรี่เหม็นๆนี้มันแย่งยิ่งกว่าที่คิดเอาไว้เสียอีก ความร้อนจากก้นบุหรี่ที่ถูกบีลงกับฝ่าขูดและกลิ่นที่ไม่พึงประสงค์จากมวนบุหรี่ที่ถูกทิ้งเข้ามา ข้างในนี้ที่สมควรจะบรรจุด้วยน้ำบริสุทธิ์ ในตอนนี้กลับมีเพียงเศษขยะเคล้ากับคราบน้ำโคลนเหม็นๆเท่านั้น

หลายวันผ่านไป ฉันก็ยังคงอยู่ในห้องเดิมและที่แห่งเดิม...แต่ที่ต่างไปจากวันแรกคงจะเป็นเรื่องที่ฉันรู้อะไรเกี่ยวกับเขาคนนี้น่ามากขึ้นกว่าตอนที่ได้เจอ

เขาเป็นเด็กเก่ง ขยัน ทุกๆวันที่เขากลับมาเขาจะรีบเอาแผ่นกระดาษที่ถูกเย็บรวมกับหรือที่เรียกกัน
คูนหัวสวมุดมานั่งดูและเขียนอะไรลงไปโน้นอย่างตั้งใจ แต่สุดท้ายเขากลับไม่ได้รับคำชมจาก

ผู้ปกครองแต่อย่างใด แม้ว่าจะสอบได้คะแนนเต็มหรือได้เกรดดีขนาดไหน แต่สุดท้ายเขาก็กลับโดนด่าเพียงเพราะเรื่องที่เขาติดสารเสพติดที่เรียกว่าบุหรี่อย่างแก้ไม่หาย

ทำไมกันนะ...?

ทั้งที่ต่างฝ่ายต่างรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นแต่ทำไมไม่ช่วยกันแก้ไข เอาแต่ทับถมปัญหาและตอกย้ำจุดที่เลวร้ายของอีกฝ่าย

แม้ว่าฉันจะไม่รู้แม้กระทั่งชื่อเรียกชายคนนี้ แต่เขวดน้ำอย่างฉันก็ยังสัมผัสได้ว่าเขาเสียใจแค่ไหนในสิ่งที่ตัวเองทำลงไป แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ปกครองแล้วเขาก็กลับปิดซ่อนความรู้สึกเหล่านั้นไว้และพูดตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว ฉันรู้ว่าเขาพยายามเลิกสิ่งๆนี้มาที่ครั้งก็หน แต่สุดท้ายก็ไม่สำเร็จสักที...

ถ้าให้ฉันเดา สิ่งที่เขาขาดตอนนี้ก็คงจะเป็นสิ่งที่เรียกว่ากำลังใจ

ท่ามกลางความไม่เข้าใจกัน ถ้าฉันเป็นชายคนนั้นสิ่งที่ฉันจะทำคือบอกเรื่องราวของตนเองให้อีกฝ่ายฟังไปตรงๆ แต่ความจริงแล้วถึงฉันจะมีความคิดก็ไม่สามารถพูดกล่าวออกไปได้ ฉันจึงทำได้แค่เพียงมองดูและคิดสงสัยในสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่ามนุษย์

...ผู้ที่มีความคิดซับซ้อนเกินกว่าที่เขวดน้ำพลาสติกจะเข้าใจ

ฉันนั่งมองดวงอาทิตย์ลอยขึ้นบนฟ้าเป็นรอบที่เท่าไรก็ไม่รู้ตั้งแต่ที่ย้ายจากโลกในตึกสูงมายังบ้านคอนกรีตหลังเล็กๆแห่งนี้ เขวดน้ำที่ถูกเปลี่ยนสถานะเป็นถังขยะมีสิ่งสกปรกบรรจุจนเกือบเต็มยังคงนั่งอยู่ที่เดิม บนโต๊ะข้างๆคอมพิวเตอร์

ตอนนี้เป็นเวลาที่เขาหนุ่มเจ้าของห้องไม่อยู่บ้าน ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติที่เขาออกไปข้างนอกบ่อยๆ ฉันคิดว่าเขาคงจะเดินทางไปโลกตึกสูงแห่งนั้น

"สกปรกจัง ไม่รู้ว่าอยู่ในที่แบบนี้ได้ยังไงตั้งนานสองนาน" เสียงหวานที่ไม่ได้ยินนานดังขึ้นมาหลังเสียงบานประตูเปิด

คนๆนี้...แม่ของผู้ชายคนนั้น

"ห้องรกจะตาย ไม่เคยทำความสะอาดบ้างรึไง" หญิงวัยกลางคนเอ่ยพูดกับตนเองเบาๆ แล้วเริ่มทำความสะอาดห้องๆนี้

ไม่จริงนะ! ฉันเห็นเขาทำความสะอาดห้องนี้ทุกเช้า!

หากฉันสามารถเอ่ยพูดได้ฉันคงจะบอกผู้หญิงคนนั้นไปอย่างนี้ แต่น่าเสียดายที่ฉันไม่สามารถเอ่ยคำんสิ่งที่ผู้หญิงคนนั้นคิดเองเออเองอยู่ฝ่ายเดียวได้

หญิงคนนั้นเริ่มทำการเก็บกวาดสิ่งของรอบๆห้อง ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นขยะจริงๆหรือแม้แต่สิ่งที่ขายหนุมหีบไข้อยู่ประจำ แต่หากเป็นสิ่งที่เธอคิดว่าเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นแล้ว สิ่งๆนั้นก็จะถูกจับโยนลงถุงสีดำใบใหญ่ที่เธอถืออยู่ข้างกายอย่างไม่ลังเล

และสิ่งที่ไม่จำเป็นนั้น...ก็รวมถึงฉันที่ไม่ต่างอะไรจากถังขยะด้วย เพราะอย่างนั้นเธอจึงหยิบฉันขึ้นลงแล้วโยนลงถุงดำอย่างไม่ลังเล

ไม่เอานะ ฉันยังไม่อยากโดนทิ้ง ฉันยังอยากเห็นโลกภายนอกมากกว่านี้

แต่ก็ดูเหมือนว่าความรู้สึกของฉันจะส่งไปไม่ถึงคนๆนี้ ฉันเลยต้องลงไปนอนกองรวมกับสิ่งของต่างๆในถุงดำ

ไม่นานนัก ถุงดำก็ถูกลากออกมาจากห้องนั้น ลงบันได จากนั้นก็ไปที่ไหนสักแห่งที่ฉันก็ไม่ทราบว่ามันเป็นสถานที่แบบใด และเมื่อถึงจุดหมายที่หญิงวัยกลางคนต้องการ เธอก็หยุดเดินและเทของในถุงดำออกมา

เมื่อไม่มีถุงสีดำคอยปิดกั้นการมองเห็น แสงแดดจากโลกภายนอกก็สาดเข้ามากระทบร่างของฉัน จนรู้สึกได้ถึงความร้อนที่แผ่ออกมาจากก้อนกลมๆสีแดงบนฟ้าที่ใครๆต่างพากันเรียกว่าดวงอาทิตย์

ร้อนชะมัด

ฉันนอนอยู่ท่ามกลางแสงอาทิตย์ร้อนจัด โดยที่มีภาพรอบข้างเป็นสิ่งที่หมดสภาพการใช้งานแล้วถูกวางเรียกรวดอยู่เต็มไปหมด ไซ้แล้ว...สถานที่แห่งนี้ก็คือกองขยะนั่นเอง ที่มีไว้สำหรับโยนทิ้งสิ่งของที่ไม่เป็นที่ต้องการของผู้คน

แต่ไม่นานนัก ฉันก็ได้ยินเสียงที่ไม่เคยแม้แต่จะคิดว่าจะได้ยินในที่แบบนี้ มันคือเสียงหัวเราะที่ดูไร้
เดียงสาของเด็กน้อยคนหนึ่ง และเธอกำลังเดินตรงมายังที่ฉันนอนอยู่

ฉันสงสัย เธอยิ้มออกมาได้อย่างไรในบรรยากาศที่ร้อนระอุคล้ายกับกลิ่นไม่พึงประสงค์ของกองขยะ
รอบข้าง เนื้อตัวของเด็กหญิงคนนั้นก็ไม่ได้แต่งแต้มด้วยเครื่องประดับและเสื้อผ้าแสนสวยงาม หากแต่ชุดที่
เธอสวมใส่กลับเป็นเหมือนกันเสื้อมือสองสภาพขมช่อและเนื้อตัวที่แต้มด้วยสีเทาของฝุ่นควัน

"ภู ทางนั้นเจอมั้ย" เด็กหญิงหันหน้าไปด้านหลังของตัวเอง ก่อนที่เด็กหญิงหน้าตาคล้ายๆกับเธออีก
คนจะวิ่งมากอดเด็กคนนั้นจากด้านหลัง "ฮือ...ไม่เจอเลยอะฟ้า"

"แล้วเราเจอเท่าไรแล้วอะภู"

"กระป๋องเก้า ขวดน้ำอีกสิบสี่" เด็กหญิงทั้งสองยกยิ้มขึ้นพร้อมๆกัน

"จะครบแล้วเนอะภู"

"นั่นสิฟ้า...ขาดอย่างละอีกหนึ่งเองนะ"

"ฮือ! เน้นกระป๋องแหละ" เด็กหญิงที่ถูกเรียกว่าฟ้ากระโดดลงมาจากกองขยะกองสูง แล้วเอื้อมหยิบ
กระป๋องบุปๆที่ถูกฝังอยู่ด้านล่างกองขยะสีหม่น "ภูฯ ได้กระป๋องแล้ว รับนะ!" เด็กสาวขำขันกระป๋องน้ำอัดลม
สีแดงไปให้คนที่หน้าตาคล้ายคลึงกับเธอจนสามารถแยกแยะได้ยาก ว่าเด็กหญิงคนไหนเป็นคนที่ชื่อว่าภู
หรือว่าใครเป็นคนที่ชื่อว่าฟ้า

"ฮือ! เยี่ยมเลยฟ้า ส่งได้สวย" เด็กสาวอีกคนที่ถูกเรียกว่าภูคว้ากระป๋องสีแดงที่อีกคนโยนมาให้เธอ
ได้อย่างสวยงาม ก่อนจะโยนมันเข้าไปในถุงดำหนึ่งในสองใบที่เธอถืออยู่แล้วกระโดดตามคนหน้าเหมือนอีก
คนตามลงมาติดๆ

"ทีนี้ก็ขาดแค่ขวดน้ำแล้วเนอะภู"

"นั่นสิฟ้า อีกแค่ขวดเดียวเองนะ"

"ฮือ!" เด็กสาวทั้งสองพยักหน้าทีคล้ายคลึงกันราวกับส่องกระจกให้กันและกัน ก่อนที่ทั้งสองจะยิ้ม
กว้างออกมาอีกครั้ง "ฮือ ขวดนี้ใช้ได้มั้ยอะภู"

สิ้นเสียงหวาน เด็กสาวที่ถูกเรียกว่าฟ้าก็เดินเข้ามาหาฉันแล้วกวักมือเรียกให้คนอื่นมาดู แต่ทันทีที่คนอื่นที่ถูกเรียกว่าภูเดินเข้ามาเธอก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่แล้วตีสีหน้าไม่พอใจออกมาอย่างเห็นได้ชัด "ไม่ไหวนะฟ้า ดูลิ กันนูหรีเต็มเลยไม่ใช่หรอ"

"แต่เราล้างก่อนที่จะเอาไปส่งก็ได้เนี่ยนา" ฟ้าเอ่ย ก่อนดวงตาคู่สวยที่จะมองคนอื่นอีกคนราวกับจะขอร้อง

"งั้น...ถ้าเราไม่เจออีกขวดเร็วๆนี้ ทำตามแบบที่เธอบอกก็ได้เนาะฟ้า"

"เฮ้! ฟ้ารักภูที่สุดเลย!!"

และแล้วเด็กทั้งสองคนก็เดินจากไปโดยทิ้งฉันให้นอนอยู่ในกองขยะตามเดิม...บางที่ ฉันอาจจะไม่ได้เกิดใหม่อีกครั้งเลยก็เป็นได้

เวลาผ่านไปจนก้อนกลมๆสีแดงบนฟ้าเคลื่อนที่มาอยู่ด้านบนสุด ทำมห้อากาศที่ร้อนอยู่แล้วย่อมทวีความร้อนเข้าไปอีก ฉันลอบถอนหายใจเบาๆอย่างหมดหวัง แต่แล้วจู่ๆนัยน์ตาคู่สวยของเด็กหญิงก็เข้ามาในการมองเห็นอีกครั้ง "ไม่เจอขวดอื่นเลยละ ขอรับนายไปแล้วกัน จะทำความสะอาดให้สวยวิ่งไปเลยละ"

"ฟ้า เลิกคุยกับขวดน้ำแล้วขึ้นมาเร็วสิ"

"โธ่ภู เธอสัมผัสไม่ได้เลยหรือถึงความรู้สึกของขวดน้ำน้อยๆที่น่าสงสารแบบนี้"

"จ๋าๆ" เด็กสาวที่ถูกเรียกว่าภูยิ้มบางๆแล้วยกมือลูบหัวๆของอีกคนที่ตัวเล็กกว่าเธอเล็กน้อย "ทำไมฉันต้องยอมเธออยู่เรื่อยเลยนะฟ้า"

"ก็เพราะฟาน่ารักไง ฮิๆ" เด็กหญิงอีกคนยิ้มกว้าง แล้วจากนั้นเธอก็หยิบฉันขึ้นมาเปิดฝา คั่วขวดลงแล้วออกแรงเขย่าให้เศษมวนบุหรี่ออกไปจากภายในร่างใสๆนี้ "ต้องล้างน้ำด้วยมัยอะ..."

"ล้างหน่อยก็ดีมั้งนะ" เด็กหญิงที่ตัวค่อนข้างสูงกว่าอีกคนเล็กน้อยแย่งฉันออกไปจากมือฟ้า ก่อนที่จะเดินนำอีกฝ่ายไปยังอีกด้านของกองขยะ

"รอดด้วยสิญ" เด็กหญิงตะโกนเรียกอีกคน ก่อนที่จะก้าวขาสั้นๆ ของตัวเองตามคนที่มิไบน้า คล้ายคลึงกับเธอไปติดๆ

และเมื่อเด็กทั้งสองพาฉันเดินผ่านกองขยะกองโตมาได้แล้ว สิ่งแรกที่เห็นก็คือบ้านหลังโทรมๆ ที่ทำจากสังกะสีที่เริ่มเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลเพราะสนิมและสายน้ำเล็กๆ ที่ไหลตัดผ่านหน้าบ้านโดยมีต้นกำเนิดมาจากที่ใดก็ไม่อาจทราบได้

เด็กทั้งสองคนจุ่มฉันลงในน้ำนั้น ก่อนจะเริ่มเขย่าแล้วเอามือลูบร่างกายราวกับจะทำความสะอาดให้ฉันกลับกลายเป็นขวดพลาสติกที่สะอาดดังเดิม

"เสร็จแล้วล่ะจ้ะ" เด็กหญิงคนที่ชื่อฟ้าสะบัดตัวฉันให้แห้งก่อนจะยิ้มกว้างให้กับผลงานของตัวเอง "ที่นี่ก็เสร็จแล้วนะ"

"อืม เอาไปให้พี่ใหญ่กันเถอะ" เด็กหญิงคนที่ชื่อภูพานรับ ก่อนที่ฉันจะถูกโยนลงในถุงดำไปร่งแสงอีกรอบ

ถุงที่ฉันอยู่สั่นขึ้นลงเป็นการบอกว่าร่างเล็กทั้งสองกำลังลากฉันและขวดใบอื่นๆ ที่อยู่ในถุงนี้ไปยังที่ไหนสักแห่ง และไม่นานนักก็ได้รับคำตอบเมื่อเด็กน้อยทั้งสองเปิดถุงออกและทยอยหยิบบรรดาขวดน้ำลงในถังสีเทาใบใหญ่ที่ไม่รู้ว่ามีไว้สำหรับอะไร

เมื่อขวดทั้งหมดถูกส่งลงไปอยู่ในถังนั้นแล้วเด็กหญิงทั้งสองก็เดินจากไปโดยไม่ลืมทิ้งใบหน้าเพื่อนยิ้มไว้เป็นของขวัญในความทรงจำ

ฉันนอนอยู่ในนั้นพร้อมกับลองนั่งนึกบทพวนเรื่องราวในชีวิตที่ผ่านมาของขวดน้ำใบเล็กๆ ที่ไม่สำคัญอะไรนัก เป็นเพียงแค่ขวดพลาสติกคาซๆ ที่วางขายตามร้านข้างของทั่วไป แต่ฉันก็เชื่อว่าชีวิตหนึ่งที่ฉันกำเนิดมามันไม่สูญเปล่า

ฉันได้ออกมาจากโลกสีเหลี่ยมทึบที่แสนเหน็บหนาว ได้รู้ว่าเด็กมนุษย์สมัยนี้บางคนอาจจะไม่ได้มีความสุขกับสิ่งที่ตนเป็นอยู่สักเท่าใด ได้รู้ว่าบางทีสิ่งดีๆ ที่ใครบางคนมอบมาให้อาจจะเป็นสิ่งที่เลวร้ายในสายตาของคนที่ได้รับ ได้รู้ว่าในแต่ละมุมมองของมนุษย์มันแตกต่างกันเพียงใด ได้รู้ว่ารอยยิ้มและความสุข

ไม่ได้เกิดได้เพียงแค่สภาพแวดล้อมที่ดีและงดงาม หากแต่มันสามารถเกิดขึ้นได้จากจิตใจที่สนุกสนานของ
เด็กๆ

แต่ถึงแม้ว่าฉันจะได้เรียนรู้อะไรๆมากมายที่ผ่านเข้ามาในช่วงชีวิตสั้นๆของขวดน้ำใบเล็กอย่างฉัน
แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมึนงงสิ่งๆหนึ่งที่ฉันคิดว่าไม่ว่าจะเกิดใหม่มาสักกี่ครั้งก็ยังไม่สามารถเข้าใจและคาดเดาสິ่่งนั้นได้
อย่างแม่นยำสักที และนั่นคือสิ่งที่เรียกว่าจิตใจของมนุษย์ ที่คาดว่าสิ่งนั้นมีไว้เพื่อให้มนุษย์สามารถเข้าใจ
มนุษย์ด้วยกันเองเท่านั้น

ระหว่างที่ฉันกำลังคิดฟุ้งซ่านอยู่นั้น ที่ๆฉันอยู่ก็เริ่มเคลื่อนที่ขึ้นไปด้านบน และตะแคงข้างลงเผยให้
ฉันเห็นถึงน้ำอะไรง่ายๆที่อยู่ด้านล่างและไอรอนที่ไซ้ขึ้นมาจนแทบจะละลาย

ฉันและบรรดาเพื่อนขวดน้ำที่อยู่รอบกายถูกเทลงในน้ำสีขุ่นนั้น นี่คงจะเป็นหนึ่งในวิธีการเกิดใหม่
ของฉันสินะ...

หากนี่คือช่วงเวลาสุดท้ายในชีวิต ได้โปรดรับฟังคำขอของขวดน้ำพลาสติกใบเล็กนี้สักหน่อย...ฉัน
อยากจะเห็นจุดจบของครอบครัวของชายหนุ่มคนนั้น...ฉันอยากจะรับรู้ถึงอนาคตของเด็กหญิงฝาแฝด
เจ้าของรอยยิ้มอันแสนงดงามทั้งสอง...ฉันอยากจะ...

แต่ยังไม่ทันที่คำขอของฉันจะถูกเอื้อมเอ่ยออกไปจนหมด ร่างขอบฉันก็ร่วงลงในเตาบรรจุน้ำใบนั้น
ร่างกายที่เคยเป็นรูปร่างค่อยๆเริ่มละลายผสมผสานกับน้ำที่อยู่ใต้นั้น...

และจู่ๆความทรงจำในชีวิตก่อนก็แล่นเข้ามา

...นี่คือจุดจบและเป็นจุดเริ่มชีวิตใหม่ของบรรดาพลาสติกทั้งหลาย ‘เตารีดไชเคิล’

...ลาก่อนนะ

...พบกันใหม่ในชีวิตหน้าของฉัน

เย็นจัง

นี่คือสิ่งแรกที่ฉันรู้สึกหลังจากลืมตาขึ้นมา ร่างกายของฉันถูกนำมาบรรจุวัตถุใดๆ แข็งๆ ที่เปลี่ยนสภาพกลายเป็นน้ำได้ และไม่นานก็มีน้ำสียสวยเทลงมา

"ได้แล้วจะหนู" เสียงของคนที่อยู่ดังขึ้น และทันใดนั้นก็มียี่มืออีกมือมารับเอาฉันไป

"ขอบคุณครับป้า..."